

מיספר. כשנטלה אותו המיטרה לחקי רה ולמעצר, הותיר מאחוריו אשה בת 40 בחודש השמיני להריונה, אם זקנה בת 75 ושמונה ילדים.

ההחלטות עם אחמד כשהייתי בת 13. הוא היה אז בן עשר, סיפרה השבוע האשה. "עד היום, אין לי מילה אחת רעה להגיד עליו. כל החיים שלו עבד כמו חמור. היה בא הביתה רק ביום שישי, ובמוצאי שבת כבר היה חוזר לפתח תקווה להובלה ולסבלות. אף פעם הוא לא הסתיר ממני משהו. תמיד סיפר לי הכל. כל מה שמספרים עליו זה שקר. אם זה נכון מה שהוא עשה, אז שיחזרו את שלושת הילדות שלנו וישחטו אותן אחת אחת."

עאישה עמאש התפרצה ביללה, כשפיה פעור, החלה חובטת על חזה, בעוד הקטנה בכנותיה ממרתת בככי על כרסה התפוחה. מן הצד עמדו עשרות בני הכפר, רר, כם, כמו עאישה, מאמינים אמונה שלמה בחפתו המחולטת של אחמד.

"מי שנגדו בכפר הנה — זה רק אלה שהוא סידר אותם עם הבחורות", הת' ערב בשיחה יוסוף חניס עמאש, בן־דודו של החשוד ברצח, "אחמד היתה לו תמיד הצלחה גדולה אצל כל הבחורות. הוא שכב לפחות עם חצי מהבחורות בכפר הזה. בגלל זה יש לו פה שונאים, שהיו רוי צים לראות אותו בבית־סוהר. בכלל הלך לו תמיד עם בחורות, לא רק ערביות. הרבה יהודיות רצו אותו ונתנו לו. גם בגלל זה אני לא מאמיני שהוא עשה את הדבר הנורא הזה. אחד כמותו.

זה שהיה הולך אצל בחורות הרבה מהצד. זה שום דבר אצלנו. זה רק מראה על גבריות. כשרק היה מראה את האף שלו בפתח־תקווה, כל הבחורות היו רצות אחר ריו. אבל לאשה שלו נתן תמיד כבוד. לא הרביץ לה אף פעם ותמיד נתן לה לחם בשבילה, ובשביל הילדים."

חולצה

מלוכלכת בדם

ע אישה התאוששה מעט, והמשיי כה בתיאור המאורעות מהיום שבו נלקח בעלה למיטרה: "באו אצלנו שוטרים, חיפשו בכל ה' בית, לא מצאו כלום. רק חולצה אחת. אחרי שמצאו, שאלו אותי אם בעלי לא בא אלי לפני כמה שבועות שאני אכבס לו איזה חולצה מלוכלכת. "אמרתי לשוטר: תגיד לי, גם אתה אומר לאשתך לכבס חולצות? היא לא מכבסת לך לבד? ככה גם אני". לקחו את החולצה וזוג נעליים. אחר כך הראו לי שלוש הגורות ושאלו אם זה של בעלי. לא היתה שם אף הגורה שלו. הם באו כמה פעמים. פעם באו כשלא הייתי בבית, ופתחו לי את כל הארונות בלי רשותי. אחר־כך באו ומצאו יום אחד את הילד שלי גאזים בן שש. שאלו אותו, אם לאבא היו שיניים מפלסטיקי. הבעל שלי בריא כשור, בחיים שלו לא היה חולה. כל השיניים בפה הם שלו. "אומרים שהם מצאו עליי הגופה שי' ניים תותבות", מתערב מוחמד, "אז לפי זה הם הלכו לחפש על אחמד."

באגרופים קבוצים ובזעם מופגן, כמו עט צעק: "זה לוי גולדברג שהביא לו את הסוף שלו". כששמע שם זה, מוכר כנראה וידוע היטב לסובבים, עלה קול בכי מן הקהל, ונשמעו כמה קריאות זעם שהתלככה אימו הזקנה של אחמד, לת היה החשוד ברצח בן יחיד. סכרה יריה ובכטה, "אמר" חיל לו לא ללכת אצל גולדברג, לילה, "אמרתי ולא שמע..."

"אחמד הלך אל גולדברג כשנתקע לו האוטו באותו יום", נרגע יוסוף. "הוא בא אליו בשביל שיחלק אותו. כשהיה במישרד, גולדברג ראה אותו מבקש מחבר חולצה להחלפה. במקום זאת שהתלככה לו. אחר — ידעו על החולצה במיטרה. "מאישה בכלל הם גירדו במיטרה את הסיפור על המכונית הגנובה?" התפרץ מתאום מוחמד, "אם לא מאותם האנשים? גולדברג היה צריך לגנוב את האוטו הזה? מאה פעמים כבר הוא קיבל אותו. זה היה של חבר שלו בפתח־תקווה. רק לפני חור' דש ועשרה ימים הוא היה עם האוטו הזה? בחתונה של בתי בעכו. למה אז לא אמר רו שגנב אותו?"

"רק מה, ביום של הרצח הוא לא לקח את האוטו מהחבר. הוא בא לאבא של החבר, וביקש ממנו את המפתחות. האבא, שידע שהבן שלו תמיד נותן לאחמד את המכונית, נתן לו בלי בעיות. אז זה גנב בת רכב?"

שונא

בנפש

דברי יושבי זרקא החלה השיני' אה בין גולדברג המעביד לאחמד ה' שכיר הרבה לפני הרצח. הם מספרים כי היחסים ביניהם עלו על שירטון כאשר ביקש אחמד לקבל מגולדברג שותפות קטנה בראש המשאית. כששייב לוי גול' דברג, עוב אותו אחמד בהרי'אף, "המשך היה", סיפר יוסוף, "שאחמד שיכנע פועל אחר של גולדברג, עיסא, גם הוא תושב הכפר שלנו, להוציא מ' גולדברג חוב בעזרת עורך־דין. מאו, שנא אותו גולדברג בנפש."

ללוי גולדברג בן ה־50, אחד מששת השותפים בחברה להובלות, סיפור שונה לחלוטין על המאורעות. "אני לא יודע מאחמד כבר למעלה משנתיים. מאז שהוא לא עובד אצלי, אין שום קשר בינינו. וכל הסיפורים על זה שאני דפקתי אותו בגלל נקמה, זה אגדות מטופשות."

"אחמד עבד אצלנו 15 שנה. הוא בא לפתח־תקווה כשהיה ילד. הוא גדל אצ' לנו. הוא התחיל בסבלות, בהעמסת שחת וקש, והגיע לנהיגת משאיות. "נשים לא חסרו לו אף פעם. הוא עבר על הרבה הרבה נקבות בפתח־תקווה. תמיד היו לו מריבות בגלל נשים. אבל המחלה הגרועה ביותר שלו היתה המשקה. הכמויות שהוא היה שופך לתוכו, מספיק שתעבור בבת־הקפה לאורך הרחוב הראשי שפתח־תקווה והישאל, לא היה ערב שהבחור הזה לא היה טוען לתוכו איזה 15 בקבוקי בירה, ועליהם שני בק' בוקי עראק."

"ולבחר כזה אני הייתי צריך לתת שותפות במשאית? הרי הוא לא היה אחר' ראי אמילו לעצמו כשהיה שיכור. שותפות במשאית אני אעשה עם הבן שלי, ולא עם אחד כזה."

לחץ

מהבז

ב עוד שאר השותפים מתפעלים משלל כיבושיו של הערבי החסון מ' זרקא בקרב החתיכות הפתח־תקואיות. נזכר לוי בחוב אשר יוחס לו על־ידי הבן' דוד מורקא:

"אני הייתי חייב לעיסא כסף? זאת הרי בדיחה ממש. בזה הרגע חייב לי ע' 650 לירות. אני תמיד נותן להם מ'פירעות, כי אין להם אף פעם גרוש על הנשמה. כל זרקא יודעת את זה."

ובכלל, רק אתמול הייתי בורקא כי חתונה, דיברתי עם הגיס שלו ועם אימו. למה אלי הם לא באו עם כל הטענות האלה? למה הם לא היה להם להגיד לי — זה השתדל לחלק את הבן שלהם מהבזוק? "אני לא רוצה לקלקל את יחסי עם הכפר הזה. כל הפועלים שלי באים משם. אבל למה שהם ידברו עלי ככה? לקחתי אותם לעבודה, כי מבחינה ביטחונית לא היו איתם אף פעם בעיות. זאת הדרך שהם מחזירים לי?"

במדינה

(המשך ממעמד 19)

כוחה. בתקופות מסוימות, לא מנתה ל' מעלה ממניין חברים.

אחרי מלחמת ששת הימים החלו להצ' טרף חברים, והמניין הגיע, לדברי היו"ר, ל־240 — עד לפני הפוסט של המישרת הצעירה."

שחק, שעלה ארצה ב־45' מפולין, לאחר ששהה בניו ורשה עד הסוף המר, ועבר שנתיים במחנה הריכוז ברגן בלזן, נבחר ליו"ר התנועה במרץ 70'. הטענה הכללית נגד פעילות הליגה, בהנהגתו: היא נטלה על עצמה לחשוף קבל ישראל ועולם את העוללות הנעשות לערבים בארץ — מבלי לבדוק את אמיתות הדברים. התוצאה: דקומוניקטים סוערים על עינויים, נישול והגליות של מיעוטים בארץ.

מה שהטריד את המימסד הישראלי יותר מכל, היתה העובדה כי הליגה סיפקה את המידע לעיתונים רבייהתפוצה בעולם. **השופט יכריע.** הגיב על הפוסט עוזי ברעם: "המגמה שלנו היתה פשוט להוציא את הליגה משילטון רק"ח ומצפן. אם יש גוף כזה בארץ — שלא יהיה בידיהם. לליגה להגנת זכויות האדם יש קשר לא"ם — ואנחנו לא רוצים ש' גוף עם קשרים כאלה, יתן ביטוי רק ל' דעות של מיעוט בארץ."

סיפר ברעם: "בא אלי ליואן זימרי, איש רק"ח ואחיו של שרה־חבריות ויקטור שם־טוב, ואמר לי: עוזי — זה פוסט ו' תשור' בת ברעם: "אני מצטער, אבל זה אקט חוקי בהחלט."

לעומת זמרי, הכריז דן בן־אמוץ, ש' נוכח בישיבה ההיסטורית: "שחק, מה אתה בוכה? הם סידרו אתכם בצורה אלגנ' טית וחוקית לחלוטין!" אלא שזאת בדיוק היתה השאלה, והיא תוברר כנראה רק בבית־המשפט. היו"ר החדש מתכוון לבקש מהיו"ר הישן את סמכויות ואת כספי הליגה. וכאשר זה יסרב — יפנה לבית־המשפט.

דיעות

העין השלישית

איך נראות החפצות

הישראליות האחרונות בסוריה

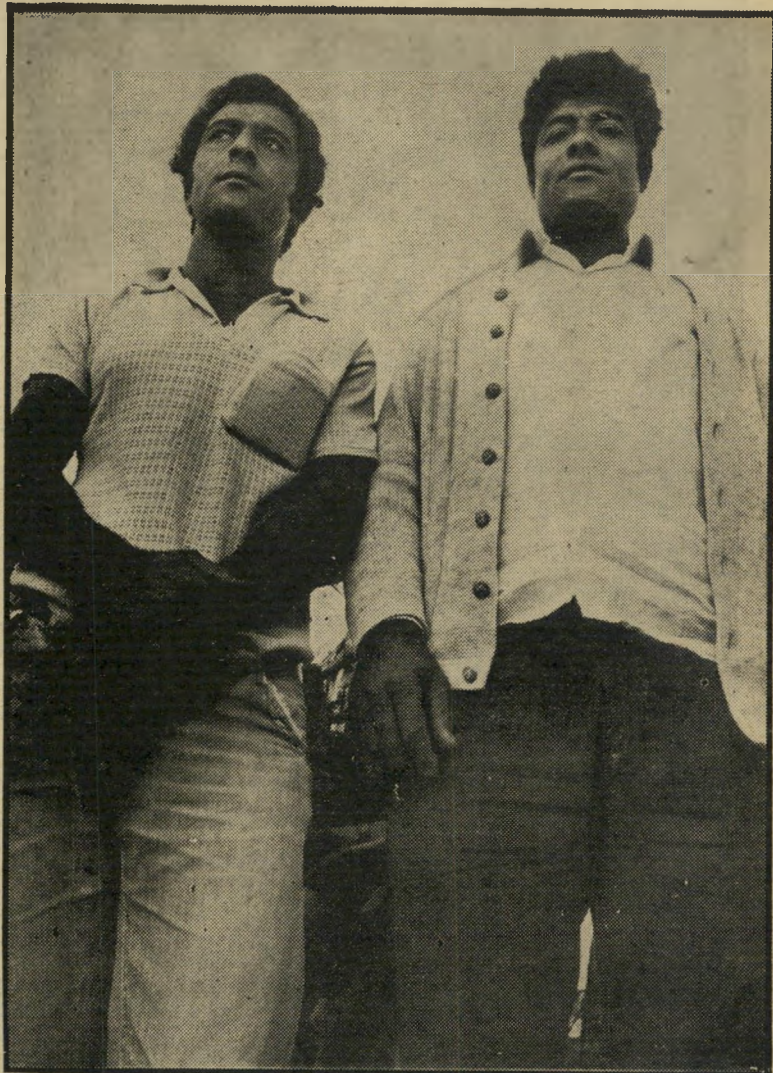
בעינינו ניימריות?

מהצד הישראלי, ניראו ההפצות האחר' רונות בטוריה, שנועדו לפגוע במחבלים, כפעולה שיגרתית. מהצד הסורי, הן ניראו כהתקפה ניפשת על אזרחים. כיצד הן ניראו בעין השלישית, הנייטרלית? זאת, אפשר היה ללמוד השבוע ממכתב למערכת הורלד טריביון של אמריקאי בשם ג'ון גורטון — אחד מאזרחי העולם הגדול המחבונים מהצד במאבק המר ה' מתחולל באיזור. כתב גורטון:

בעזבוני את סוריה, ב־31 לאוקטובר, עברתי דרך תל־קלה, שעדיין בערה מ' ההפצות הישראליות. מוקדם יותר באותו בוקר, ממלוגו בדמשק, יכול היה חבר שלי לראות את הפנטומים הישראלים צול' לים לעבר כפרים סמוכים, בעוד מטוסי ח'ג 19 רודפים אחריהם — ממרחק בטוח. **מה ההגיון?** אינני מצליח להבין איוו מטרה הגיונית — פוליטית או צבאית — משיגות התקפות אלה. האם הן נועדו ל' סלק את אנשיהגרילה מהכפרים המופצי' צים? תושבי הכפרים, הנהרגים בהפצות, הינם בעלי השפעה מועטה על המחבלים. או האם נועדו ההתקפות להדגים את עוצמתה הצבאית של ישראל. כדי להר' תיע התקפות בעתיד עליה? מאז ביצועם המבריק ב־1967, אין איש בעולם הערבי המפקק בכושרם של הישראלים, לבד אולי ממכה קצינים מצריים. המאמינים ש' לולא העתרבותם של האמריקאים הררי' סים, היתה מצריים מנצחת אז.

ברבריות. האמנם לא למדה המנהי' גות הישראלית מאומה משיגאותינו שלנו בוויאטנאם — כי הפצה למטרות פוליטי' נות הינה עקרה? על כל אורח שנהרג, מתווספים ארבעה־חמישה לוחמיגרילה חדשים. בני־אדם אינם מאשימים את ממשלתם או את אנשי המחתרת בהפצ' צות: הם מאשימים את מבצעי ההפצות. על אף מעשי הברבריות האינפנטיליים של הטרוריסטים — על אף התעמולה — מניגדת לה מספר ממשלות בעוללות ה' על אף הבינונות הישראלים הבלתי־פוס' קים — נותר עדיין מיטען של רצון טוב כלפי ישראל בקרב העולם הערבי.

אני תקווה, שהישראלים יגלו סיקחות מספקת לנצל אותו.

הלשינו עליו!

מאשימים שני בני הכפר, מוחמד (מימין) ויוסוף, שהוא בן־דודו של החשוד, היתה שינאה גדולה בעינינו. מצאו פה הזדמנות להתפטר ממנו, בזה שהוא ילך לשבת כל חייו בקלבוש."

שבשבילו לקחת בחורה היה כמו לשתות מים. יתנפל על ילדה בת 13? מה הוא ילד? אין לו מחשבה בראש? אבא לשמו' נה ילדים לא היה מרשה לעצמו עשות דבר כזה."

"יש לו לב של זהב", השלים את דמות אחמד תושב אחר של הכפר, מוחמד חלל, כשהתחזק עם עאישה היתה יתומה. אבא שלה ואמא שלה מתו כשהיתה תינוקת. הוא היה בשבילה כמו אבא וכמו אמא.

"וזה עם החולצה, וואלה, זה מצחיק ממש. אמרו שהוא היה עם חולצה מלוכ' לכת בדם. בגלל זה תפשו אותו. אבל זה שקר. אותו יום, המכונית התקלקלה לו. עוד כשיצא מהכפר ראינו שהיא היתה משהו לא בסדר. או כשהמכונית שלו נת' קעה על יד אבן־הודיה, הוא נכנס מלמטה לתקן אותה, והיה מלוכלך בגריו מזה. זה לא היה דם."

סיפור החולצה קומם את יוסוף.